

George PIETRARU

Secera în lanul de porumb

(continuare din numărul precedent)

Umblam ca bezmeticii, amețiți de trecerile prin apa rece și urcatul de-a bușilea pe talazurile alunecoase ale canalelor. Mă întreb și acum: de ce naiba au săpat atâtea canale acolo, în preajma graniței? În toată țara n-am văzut atâtea canale la un loc. Nici nu mai știu câte am traversat...

- Vreo 14 – îl ajutai eu.

- Da, cam așa, vreo 14. Dar de unde știi?

Mă mustrai că mă luase gura pe dinainte și, în loc de răspuns, i-am turnat bere în pahar și l-am invitat să se servească, fără fasoane, din pachetul de țigări.

- Șvabul ăla, dom'le, parcă era un drac. Nu scotea o vorbă, nu se văita: mergea înainte, neobosit. Doar când se mai oprea să studieze harta, la lumina unui licurici de lanternă, reușeam să-l ajungem și noi, sfârșiți de oboseală. Deodată ne-a șoptit:

- Gata, s-au terminat canalele. Acolo, în față, e frontiera.

Un fior nevăzut, ca aripa neagră a unui liliac uriaș, trecu printre noi. Parcă simțindu-l, neamțul adăugă:

- Nici o problemă! Am ieșit într-un loc bun: punctul unde se întâlnesc granițele celor trei țări. Prin gardul de sârmă ghimpată nu trece curent electric. Dacă ne descoperă pe linia frontierei, grănicerii nu vor întârzia să tragă. Dacă scăpăm „dincolo”, nu vor mai îndrăzni: iese scandal cu sârbii și ungurii, iar șeful pichetului se ferește să intre într-o afacere din care i se poate trage o mutare la un pichet în vârful munților, la granița cu rușii. Trebuie să trecem pe rând și răsăriți. Ne vom împărți în două grupe – unii vor trece pe acolo, la vreo două sute de pași de aici, arată el în noapte, undeva spre stânga noastră, iar eu cu alți trei vom încerca pe aici.

Am simțit cum fata mă strânge ușurel de mână și mă trage doi pași în spatele tânărului.

- Neamțul ăsta clocește ceva, îmi murmură în ceafă bucureșteanul. Nu-l scap din ochi.

Văzându-se aruncați împreună cu cei doi studenți, de la care nu se așteptau la vreun ajutor la ceas greu, oltenii schimbară o privire iute.

- Ia stai, frățioare, îndrăzni unul ce părea mai în vârstă, cum vine asta? Am plecat cu toții, eu ziceam ca tot împreună să mergem până la capăt. Zici că-i mai bine răzleții? Bun! Dar spune-ne matale, că ești mai 'oț: pe unde o luăm, cum trecem de ulucă și încotro ne ducem după aia?

Neamțul îl privi tăcut; îi simțeam disprețul în ochii mijiiți.

- În primul rând – nu suntem împreună – șopti el printre dinți. Nu știu cine sunteți. Întâmplarea ne-a adunat. Eu n-am nici o obligație față de nimeni. Dar pentru că nu vreau să intrați în gura lupilor și apoi să-i stârniți pe urmele mele, am să vă spun ce trebuie să faceți. Mergeți drept, pe direcția pomului ce se zărește acolo... adică, vă târați pe burtă, înțelegeți, până la gardul de sârmă ghimpată. Împlețiți sârmele, așa, ca să faceți un loc de trecere, și vă strecurați dincolo. O țineți tot așa, drept în față, până simțiți în palme pământul arat. Atunci vă ridicăți și o luați la fugă, cât puteți de repede, tot înainte, spre lumini.

- Unde frate în față, că peste tot e otova. Și care lumini?

- Lumini de la fabrica de detergenți – preciză Siegfried.

- De unde ai mai scos și fabrica asta? Unde e? – scăpără și bucureșteanul.

- Aici! – răspunse rece neamțul, arătând pe hartă. Totul este însemnat aici. Cum trecem de dâmbul din față, unde e frontiera, veți vedea cu toții, în depărtare, luminile fabricii din Serbia. Acolo ne vom întâlni, lângă zidul dinspre câmp al fabricii. Și acum, la drum!

Și o porni, fără altă vorbă, aplecat, furișându-se pe lângă tulpinile subțiri ale unor arbuști. Fata îl urmă, trăgându-mă ușurel de mână. Eu m-am întors să-i fac semn bucureșteanului să vină după mine și l-am zărit șoptind ceva oltenilor și studenților, care porniră și ei, ferit, spre locul de trecere arătat de șvab. La primul tufiș ne-am lăsat pe burtă și am început să ne târâm. Eu mai știam cum vine treaba asta, că făcusem vreo trei luni instrucție de necombatant; dar fata, habar n-avea. Ți se făcea milă auzind-o cum găfâie și se vaietă înăbușit, sfâșiindu-și coatele prin mărcinișuri și pe pietrele nevăzute din pământul tare. În urma ei, nevăzut, neauzit, se târa prietenul meu...

A apărut deodată, ca o pânză uriașă de păianjen desenată pe cerul vinețiu. Prinse ca niște licurici nemișcați, luminile din depărtare dădeau rețelei de sârmă ghimpată un aer vesel, ca o beteală de sărbători. Dar sunt sigur că nimeni nu se gândea la asta, doar mie mi-a trecut, așa, prin minte, asemănarea. Calm, de parcă repara gardul lui de acasă, neamțul a apucat cu mâinile înmănușate două sârme și, depărtându-le, le prinse de colțurile celorlalte două sârme alăturate. Astfel se făcu o deschizătură bună să treacă un iepure de toamnă.

- Eu trec primul, să „pipăi” terenul – șopti Siegfried spre noi. Numărați până la 20 și trece al doilea. Și tot așa, până la ultimul. Nu vă opriți, orice

s-ar întâmpla!

Și dispăru, strecurându-și – agil ca o panteră – trupul lui athletic. Am început să număr în gând, dar în timpanele urechilor băteau precipitat ciocane; atunci am simțit pentru prima dată spaima, dom'le, mă paralizase complet! Încurcasem și numărătoarea. Dar, cu un efort, mi-am revenit un pic și am împins-o cu cotul pe față. Am găsit puterea să-i șoptesc printre dinții încleștați:

- Acum! Du-te!

Am ajutat-o să se strecoare, ferind-o de spinii rețelei de sârmă. După câteva clipe s-a făcut nevăzută. Începusem să număr din nou, de data asta concentrat, ca să-mi alung spaima, când, brusc, au răsunat împușcăturile. Am intrat în pământ – eu așa am simțit – cum se desface sub mine și alunec în neant. Dar curând se făcu iar liniște, doar ecoul împușcăturilor mai stăruia în urechi. Undeva, în spatele meu, bucureșteanul se făcuse și el mic; îi auzeam doar respirația găfâită. L-am simțit că se apropie.

- Ai văzut? Șmecherul de neamț!

Nu i-am răspuns, pentru că, pur și simplu, nu vedeam de ce șvabul fusese șmecher.

- Nu înțelegi? – șopti el găfâind. I-a trimis pe olteni și pe studenți în partea aia ca să atragă acolo pe grăniceri și să lase descoperit locul pe unde va trece el. Ticălosul! Acolo s-a tras.

Am tăcut. Nu numai pentru că avea dreptate, dar și pentru faptul că la această mișelie aveam și noi partea noastră, fără să știm dinainte. Mă dădui la o parte din dreptul deschizăturii din gard și-i făcui semn să treacă el înainte. Băiatul se codi, își miji ochii, căutând să înțeleagă ce este mai bine să facă și, ajungând pesemne la o socoteală a lui, se strecură dincolo și deodată o zbughi, topindu-se în noapte. Am așteptat, cu dinții strânși, să aud din nou împușcăturile; dar ele n-au venit. Mă cuprinse din nou frica, de data asta că voi rămâne acolo singur în calea gloanțelor. Cu un țipăt de spaimă în creier mă năpustii orbește prin deschizătură. Dar așa-i când te prostește frica: picioarele mi s-au agățat de ghimpii de sârmă și – trăgând disperat – mi-am sfâșiat pantalonii. Am auzit, undeva, departe în noapte, un zgomot de clopoțel de școală. M-am ridicat dintr-un salt și am luat-o la fugă. Dar după nici zece pași m-am împiedicat de un snop de iarbă și am dat cu burta de pământ taman în clipa când au început să secere iar cu automatele. Plumbii zburau deasupra capului meu cu piuituri de pui de vrabie părășiți. Acolo am încremenit, lipit de pământul moale și afănat. „Fâșia arată” – m-a fulgerat un gând. Zece

metri și, dincolo de ei, libertatea...

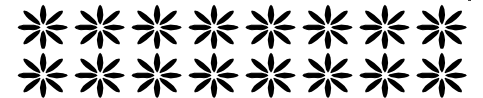
Întâi i-am auzit venind – tropăit de cizme pe pământul tare; apoi le-am văzut siluetele alungite venind spre locul unde eram. Erau trei, cu automatele întinse în față, cercetând de jur-împrejur. Spaima m-a făcut să mă rostogolesc înapoi – nevăzut și neauzit – până m-a oprit o tufă de arin în care m-am ghemuit, făcându-mă una cu umbra ei. Am făcut bine, căci grănicerii au urmat linia frontierei, cercetând-o atent cu lanternele. S-au oprit chiar pe locul unde fusesem cu câteva clipe mai înainte.

- Pe aici au trecut – șopti unul. Se văd urmele proaspete. Au fost trei. Dincolo au trecut patru: doi i-au scăpat lui Sabău, iar alți doi...

- Patru și cu trei de aici – șapte! – socoti o altă voce.

- Înseamnă că mai e unul – făcu al treilea. Scotociți toată zona până la canal. Poate s-a întors, de frică. Pe asta să-l prindeți viu. Înțelegeți?

Eu am înghețat. De ce nu se crăpa pământul să mă înghită acolo, la câțiva metri de cizmele lor. Așadar ei știau de noi, ne așteptau. Cineva din tren, care nu se lăsase înșelat de fițele „moșului”, îi anunțase. Ori poate chiar samsarul ne turnase.

Doi dintre ei au pornit-o în direcții diferite, mergând tupilați, cu automatele întinse. Al treilea, ce se ghicea a fi comandantul lor, rămase o clipă în picioare, cercetând jur-împrejur, apoi se lăsă încetșor în jos, lângă tulpina subțire a unui arbust. Stătea nemișcat, în veghe, doar ochii se roteau, măturând cu privirea locurile, într-o părere de lumină ce se zărea în spatele meu. Clipele treceau greu, cu lovituri de ciocan în timpanele urechilor. Amortisem cum stăteam așa, nemișcat, chircit la rădăcina pomulețului, cu respirația reținută. Grănicerul se ridică iar, mai cercetă o dată locul, trecând cu privirea peste tufa de lângă el, în care mă topisem, apoi – liniștit de parcă ieșise noaptea, în ograda lui – își desfăcu prohabul de la pantaloni. Ce crezi: chiar pe mine se ușură ticălosul! Iar eu tăceam, speriat speriat să nu mă trădez cu vreun zgomot. Nostimă chestie, nu?

Mi-am băgat nasul în paharul cu bere, să nu-mi simtă răsul stăpânit cu greu. Îmi imaginam scena, și dacă n-am izbucnit în răs asta s-a datorat și faptului că Michi apreciaze întâmplarea drept „nostimă”, în loc de „haioasă” cum avusese desigur intenția.

(continuare în pagina 11)

